

Sag C-435/06

C

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Korkein hallinto-oikeus)

»Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — materielt og tidsmæssigt anvendelsesområde — begrebet »civilretlige« spørgsmål — afgørelse om fjernelse og anbringelse af børn uden for hjemmet — offentligretlige foranstaltninger til beskyttelse af børn«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat J. Kokott fremsat den 20. september
2007 I - 10144
Domstolens dom (Store Afdeling) af 27. november 2007 I - 10169

Sammendrag af dom

1. *Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning nr. 2201/2003*
(Rådets forordning nr. 2201/2003, art. 1, stk. 1, og art. 2, nr. 7)

2. *Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning nr. 2201/2003*
(Tiltrædelsesakten af 1994, fælles erklæring nr. 28; Rådets forordning nr. 2201/2003)

1. Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000, som ændret ved forordning nr. 2116/2004, skal fortolkes således, at en enkelt afgørelse, som anordner umiddelbar fjernelse og anbringelse af et barn uden for hjemmet hos en plejefamilie, henhører under begrebet »civilretlige« spørgsmål i denne bestemmelse, når afgørelsen er truffet på grundlag af offentligretlige regler om beskyttelse af børn.

alle berørte børn. Dette formål sikres ifølge betragtning 5 til nævnte forordning kun, hvis alle retsafgørelser om forældreansvar henhører under forordningens anvendelsesområde. Forældreansvar har i forordningens artikel 2, nr. 7, fået en vid definition, idet den omfatter alle de rettigheder og pligter vedrørende barnets person eller formue, som er tilkendt en fysisk eller juridisk person ved en retsafgørelse, eller som en sådan person har som følge af loven eller en gyldig aftale. Det er i denne forbindelse uden betydning, om forældreansvaret bliver berørt af en statslig beskyttelsesforanstaltning eller af en afgørelse truffet på initiativ af indehaveren eller indehaverne af forældremyndigheden.

(jf. præmis 46-50 og 53 samt domskonkl. 1)

Begrebet »civilretlige« spørgsmål i denne bestemmelse forstand skal således være genstand for en selvstændig fortolkning. Alene en ensartet anvendelse af forordning nr. 2201/2003 i medlemsstaterne, som forudsætter, at forordningens anvendelsesområde fastlægges i fællesskabsretten og ikke i national ret, gør det muligt at sikre virkeliggørelsen af formålene med forordningen, heriblandt ligebehandling af

2. Forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000, som ændret ved forordning nr. 2116/2004, skal fortolkes såle-

des, at en ensartet national lovgivning vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af administrative afgørelser om forsorg for og anbringelse af personer, som er vedtaget inden for rammerne af det nordiske samarbejde, ikke kan finde anvendelse på en afgørelse om fjernelse af et barn, som henhører under anvendelsesområdet for denne forordning.

Samarbejdet mellem de nordiske lande vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af administrative afgørelser om forsorg for og anbringelse af personer optræder nemlig ikke blandt de undtagelser, som er udtømmende opregnet i forordning nr. 2201/2003.

Denne konklusion anfægtes desuden ikke af fælles erklæring nr. 28 om det nordiske samarbejde, der er vedføjet som bilag til akten vedrørende vilkårene

for Republikken Østrig, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union. Ifølge denne erklæring har de stater, som deltager i det nordiske samarbejde og er medlemmer af Unionen, nemlig forpligtet sig til at videreføre dette samarbejde under overholdelse af fællesskabslovgivningen. Heraf følger, at dette samarbejde skal overholde principperne i Fællesskabets retsorden. En national ret, som inden for rammerne af sin kompetence skal anvende fællesskabsrettens regler, er forpligtet til at sikre den fulde virkning af disse regler og om fornødent af egen drift at undlade at anvende enhver modstående bestemmelse i national lovgivning.

(jf. præmis 57, 61 og 63-66
samt domskonkl. 2)